

„Pohyb“ - zákon stvoření.

Rozhlédněte se kolem sebe, lidé, a budete vidět, jak máte žít zde na zemi! Není těžké poznat prazákony ve stvoření, pokud se jen snažíte všechno kolem sebe **pozorovat** správným způsobem.

Pohyb je základním zákonem v celém tomto stvoření, tak i zde na zemi. Pohyb **správným** způsobem. Právě **tento** zákon byl však opomíjen a také falešně používán.

Skrze pohyb mohlo se všechno teprve zformovat, a pohyb, neustálý pohyb je proto také **udržovatelem** a **ozdravovatelem** všeho, co se ve stvoření nachází. Člověk v tom nemůže být považován za výjimku, nemůže jako jediný mezi tvory klidně stát uprostřed oživujícího pohybu nebo jít vlastní cestou beze škody pro sebe samého.

Dnešním rozumovým cílem tak mnohých pozemských lidí je odpočinek a pohodlný život. Poslední pozemské roky strávené ještě v pohodlí jsou pro tak mnohého pozemského člověka korunou jeho činnosti. Avšak to, co si tím vytouží, je jed. Je to začátek jeho konce, který tím vytváří!

Jistě se vám stalo, že jste v případě něčí smrti často slyšeli lítostivé řeči: „Nemohl dlouho užívat svého klidu. Teprve před rokem odešel na odpočinek!“

Takové poznámky padají velmi často. Ať už u obchodníků, úředníků nebo vojáků, lhostejno kde, jakmile si člověk chce lidově

řečeno „dopřát odpočinku“, začíná velmi brzy chřadnutí a smrt.

Kdo má pro své okolí správně otevřen zrak, ten při tom pozná mnohé a ten také vidí, že se mu takovéto zážitky dostávají **nápadně** často, a bude v těchto událostech nakonec také hledat zcela určitou příčinu a poznávat v tom zákon.

Člověk, který si zde na zemi skutečně dopřeje odpočinku, který si chce odpočinout od činnosti až do svého pozemského konce, takový bude v zákoně rytmického pohybu tohoto stvoření vypuzen jako přezrálý plod, poněvadž veškeré záchvěvy, pohyb kolem něj jsou mnohem silnější než pohyb **v něm samotném**, který má udržovat stejný krok. Takový člověk **musí** pak ochabnout a onemocnět. Jen pokud jeho vlastní zachvívání a jeho bdělost drží stejný krok s vládnoucím pohybem ve stvoření, jen tehdy může zůstat zdravý, svěží a radostný.

Ve rčení: „Zastavení je úpadek.“ spočívá tušení velikého zákona. Jedině pohyb je výstavba a udržování! Při všem, co se ve stvoření nachází. To jsem již řekl ve své přednášce „Život“!

Kdo se chce zde na zemi doslova odebrat na úplný odpočinek, ten již více nemá před sebou žádný cíl a tím žádné právo žít dále v tomto stvoření, poněvadž si sám stanovil „konec“ ve svém chtění! Záchvěvy stvoření však **neukazují** žádný konec, žádný konec **nemají**! Trvalý vývoj v pohybu je zákon ve vůli Boží, a ten proto také nelze nikdy obcházet beze škody.

Je vám jistě nápadné, že lidé, kteří se musí trvale namáhat o pozemskou obživu, jsou často mnohem zdravější a dožijí se delšího věku než ti lidé, kterým se od mládí daří velmi dobře, kteří jsou opatrováni a zahrnováni péčí všeho druhu. Také jste již

pozorovali, že lidé, kteří vyrostli v blahobytu a pro své tělo udělali všechno, co jim umožňují prostředky, kteří žijí pohodlně bez vzruchů, že takoví lidé nesou rychleji vnější známky blížícího se stáří než ti, kteří nejsou pozemsky majetní a své dny musí neustále vyplňovat prací!

Poukazuji zde na příklady **těch** případů života bohatého na práci, kde není žádného zbytečného přepínání, kde není zběsilá dychtivost po hromadění pozemských pokladů nebo kde není něco jiného, co by pracujícího člověka nenechalo skutečně oddechnout. Kdo se stane otrokem takovéto dychtivosti, ten stojí neustále pod vysokým vypětím a působí tím v záchvěvech stvoření **také** neharmonicky. Následky jsou při tom stejné jako u těch, kteří se zachvívají příliš pomalu. Tudíž i zde je zlatá střední cesta pro každého, kdo chce v tomto stvoření i na zemi stát **správně**.

Co konáš člověče, to konej **cele!** Práci v době práce, odpočinek v době nutné k odpočinku! Žádné míchání.

Největším jedem proti harmonickému splnění vašeho lidství je však jednostrannost!

Život bohatý na práci bez duchovního cíle vám například nijak neprospěje! Pozemské tělo se sice zachvívá v tomto stvoření, avšak duch stojí v klidu! A když se duch současně nepohybuje v Bohem chtěných záchvěvech stvoření, tak nebude spoluzachvívající se pozemské tělo prací udržováno a zoceleno, nýbrž drceno a spotřebováváno! Poněvadž se mu nedostává síly z ducha, kterou potřebuje skrze prostřednictví bytostného. Klidně stojící duch brání veškerému rozkvětu těla, které ve svém zachvívání proto musí strávit samo sebe, uvadnout a rozpadnout

se, již více se nemůže obnovit, protože pramen, záchvěvy ducha, k tomu schází.

Nic tedy neprospěje, když někdo pravidelně upouští od této pozemské práce a provádí za účelem pohybu svého těla odpovídající procházky a podniká všechno pozemsky možné, jen aby své tělo udržel. Rychle stárne, upadá, pokud jeho duch nesetrvává ve stejných záchvěvech. A záchvěvy ducha jsou vytvářeny pouze nějakým určitým cílem, který **duchem** hýbe.

Avšak cíle ducha nelze dosáhnout pozemsky, nýbrž ho lze nalézt pouze v říši ducha, stejnorodé úrovni v tomto divupném stvoření! Je to tedy cíl, který stojí nade vším pozemským, který dalece přesahuje tento pozemský život!

Tento cíl musí **žít**, musí být živoucí! Jinak nemá s duchem co činit.

Člověk dneška však již neví, co je duchovní. Nasadil místo toho práci rozumu a rozumové působení nazývá duchovním! To mu dává jen zlomky a přivozuje jeho pád; neboť se připoutal na něco, co zůstane s tělem na zemi, jakmile musí přejít na onen svět!

Duchovní cíl je **vždy** něčím, co v sobě skrývá **podporující hodnoty**. Podle toho to vždy musíte poznat! Věčné hodnoty, ne přechodné. Proto u čehokoliv, co chcete také vykonat, čeho se snažíte dosáhnout, se vždy nejprve ptejte jen po hodnotách, které tím přinášíte a nalézáte! Není to vůbec těžké, pokud jen skutečně chcete!

K falešnému jednání a zbytečnému úsilí ve stvoření nutno

počítat devět desetin dnešní vědy! Vědy, jak se **nyní** provádějí, jsou překážkou pro vzestup těch, kteří se jimi zabývají, vytváří zastavení a úpadek, avšak nikdy rozvoj, který vede ke vzestupu. Člověk nemůže ve vědách, které se tak dnes nazývají, rozvinout křídla, nikdy nemůže dosáhnout toho, co by mohl vykonat; neboť křídla jsou mu žalostně přistřižena, zničena. Jen v jednoduchosti myšlení a konání spočívá velikost a rozvíjí se moc, protože pouze jednoduchost odpovídá směru prazákonů stvoření!

Avšak člověk se svou pozemskou vědou zazdil a spoutal.

Co to prospěje, když se člověk snaží vyplnit čas pozemského života tím, aby zjistil, kdy vznikla moucha, jak dlouho pravděpodobně ještě bude na této zemi a mnohými dalšími takovými zdánlivě pro lidské vědění důležitými otázkami. Ptejte se jen, komu tím skutečně prospívá! Jen své ješitnosti! Jinak žádnému člověku na světě. Neboť se vzestupem v jakékoliv formě tyto vědomosti nemají co dělat. Člověku to nepřináší žádný užitek, žádný rozmach! Nikdo z toho nic nemá!

Tak musíte opravdu vážně zkoumat jednu věc za druhou podle její skutečné hodnoty, kterou vám poskytuje. Při tom zjistíte, že všechno dnes stávající se před vámi v tom jeví jako zbytečný domek z karet, pro který je pozemský čas darovaný vám k vývoji skutečně příliš vzácný, než abyste také jen jednu hodinu směli pro něj beztréstně obětovat! Oddáváte se tím jen ješitnosti a hříčkám; neboť to nemá v sobě nic, co by bylo schopné skutečně vás povznést do výše, protože je to v sobě jen prázdné a mrtvé!

Nevěřte, že můžete předstoupit před stolec Boží, abyste při soudu odříkávali takovéto vědecké prűpovědky. Ve stvoření

budou od vás požadovány činy! Avšak vy jste se svým falešným věděním jen zvučící kov, zatímco vaším úkolem v tomto stvoření je živoucí bytí a podporování. Člověk, který se raduje z každé luční květiny, který vděčně za to pozvedá svůj pohled k nebi, ten stojí před Bohem mnohem výše než člověk, který ji dovede vědecky rozebrat, aniž by v ní poznával velikost Stvořitele.

Jak jste v sobě prázdní, politováníhodní tvorové, kteří se nazýváte lidmi. Jak jste dutí ve své vědecké domýšlivosti, která může jako své nejlepší ovoce přinést jen **pozemsky** bídné živoření. Zvíře je v tom výše než takto vědoucí, neboť přijímá, pozoruje a jedná! Vy jste však ve svém studiu shnili lenoši tohoto stvoření; neboť to, co spočívá v dnešních rozumových vědomostech, není pohyb, jaký toto stvoření od vás vyžaduje, ve kterém všechno žije.

Žádný výškový rekord letadla vás nemůže pozvednout do výše o jediný krok! Člověku nijak neprospěje, když je nejrychlejším běžcem nebo zdatným boxerem, odvážným řidičem nebo když ví, zda se kůň objevil na zemi před mouchou, nebo až po ní. Takové chtění usiluje jen o něco směšného, o ješitnost! Lidstvu to nepřináší žádné požehnání, žádný rozvoj, žádný užitek pro jeho bytí v tomto stvoření, nýbrž ho to vede jen k promarnění jeho pozemského času. Ti, kdo holdují těmto věcem, jsou povaleči v tomto stvoření, jakož i ti, kteří z toho mohou mít radost.

Rozhlédněte se kolem sebe, lidé! **Potom** uvidíte, co všechno znamená vaše vlastní zaměstnání i zaměstnání vašich bližních, jakou mají hodnotu! Budete nacházet jen málo toho, co je hodno opravdového lidství! **Všechno musí být nové**, tak to nyní požaduje váš Bůh a Pán s Boží mocí a Boží silou! Doposud jste se svým úsilím nepotřebnými služebníky na vinici Páně! Neboť plýtváte svým časem na zcela neužitečné hříčky, ověšujete

vysoké dovednosti, které ve vás spočívají jako Boží dar, nepotřebnými cetkami ješitného, pozemsky rozumového chtění, které při přechodu na onen svět máte všechny nechat za sebou.

Probudte se, abyste si zde na zemi mohli vytvořit plášť hodný **ducha**, a ne jako doposud museli žebrácky kráčet na onen svět, když jste byli pro vaše pozemské putování obdařeni tak bohatými poklady! Jste jako králové, kteří dětinsky dovádějí se žezlem a myslí si, že to i koruna již dostačují, aby byli králi!

Co má člověk nutně vyzkoumat, je v první řadě všechno to, co mu slouží k jeho vzestupu a tím také k podporování stvoření! Při všem, co vykonává, se musí ptát, jaký prospěch to přinese jemu samému i lidem. Do budoucna musí všem lidem vládnout **jediný** cíl: Poznat a také splnit místo, které má ve stvoření jako člověk zaujmout!

Chci vám říci, jak se to děje v jiných částech stvoření a jak to bude muset být také zde na zemi podle vůle Boží!

Když zde na zemi člověk vykonal nějaký velký čin, tak bude ctěn, pokud tím nevzbudil jen závist. Sláva zůstává mu až do jeho pozemského konce, ba velmi často ještě dál, po desetiletí, staletí a tisíciletí.

Avšak tak je tomu **jen na zemi**. Výplod falešného lidského nazírání. Stalo se to zvykem v této těžké, hrubohmotné mase. Ne však ve vyšších, světlejších světech. Tam není krouživý pohyb tak těžkopádný jako zde na zemi. Vzájemné působení vybavuje se rychleji, podle přibývajících lehkosti. Také činy jsou tam měřeny podle zcela jiných přirozených hledisek, zatímco lidskému nazírání se tak mnohý čin jeví jako veliký, kterým vůbec není, a

nepřisuzuje mnohému hodnotu, i když v sobě nese skutečnou velikost.

Čím vyšší, světlejší a lehčí okolí, tím jasnější a rychlejší je také odměna, tedy následky. Lidský duch, který má dobré působení, stoupá při tom vzhůru vždy rychleji a skutečně velký čin vytrhne ho často vzhůru již ve stejném okamžiku. Avšak nemůže pak žít něčím z toho ve vzpomínkách jako zde na této zemi, nýbrž musí dále stále nově získávat si tuto výši, pokud tam chce setrvat, a musí se namáhat trvale dosahovat ještě výše! Zastaví-li se tam jen jednou, tak bude v dotyčném okolí velmi rychle přezrálý, shnije v něm, má-li se pro to použít hrubohmotný obraz.

Člověk přece není v základě vůbec ničím jiným než plodem stvoření! Nikdy není stvořením samotným, tím méně Stvořitelem. Každé jablko nese v sobě schopnost k obohacení tohoto stvoření novými jabloněmi, květy a plody, avšak proto není ještě Stvořitelem. Je to samočinný chod prázákonů stvoření, které mu propůjčují schopnost a nutí ho působit takovýmto způsobem, splnit svůj úkol v tomto stvoření. **Jeden** úkol splní však bezpodmínečně!

Člověk nebo zvíře mohou s tímto jablkem činit, co jen chtějí. Buď slouží pro rozmnožování, nebo pro udržování cizích těl. Bez úkolu není ničeho v tomto stvoření. Také v každém zetlení spočívá pohyb, užitek, podpora.

Jakmile tedy člověk vystoupil vzhůru, tak se musí na své výši **udržovat!** Nemůže a nesmí odpočívat a myslet si, že pro tento čas vykonal již dost, nýbrž musí se hýbat dále jako pták ve vzduchu, který je také nucen pohybovat křídly, pokud se chce

nahoře udržet. Ve všem vždy spočívá jen stejný, jednoduchý zákon! V nejjemnějším duchovnu, jakož i v nejhrubším pozemském. Beze změny a bez odchylky. Projevuje se a musí být dodržován. Ve světlém a lehkém rychleji, v líném, hrubohmotném jen příslušně pomaleji, avšak ve všech případech **zcela jistě!**

V účincích zákonů stvoření a v zákonech samotných spočívá taková prostota, že nepotřebují žádnou vysokou školu, aby byly správně poznány. Každý člověk má k tomu schopnost, pokud jen chce! Každé pozorování je dětsky snadné, těžké je jen skrze domýšlivou vědychtivost tohoto lidstva, která pro to nejjednodušší ráda tvoří velická slova, tím se ve stvoření jako v průzračné vodě jen nemotorně plácá a tím vychloubačně kalí její původní a zdravou čirost.

S veškerou svou falešnou učeností zameškal člověk jako jediný tvor své místo ve stvoření a neplní je jako spolu se zachvívající a správně jednající.

Boží vůlí však je, že člověk konečně **musí** přijít k vědomí a zcela splnit svůj úkol v tomto stvoření! Neučiní-li to, dojde jako shnilé ovoce stvoření k přezrálosti a rozpadne se. Světlo Boží, které Bůh nyní vysílá do stvoření skrze Syna Člověka, působí v něm jako na rostliny ve skleníku, které musí pod zvýšeným teplem urychleně vyhnat květy a plody.

Při tom se prokáže, co se v zákonech stvoření pohybuje správně, nebo v čem se jednalo falešně. Ovoce tomu bude odpovídat. Člověk, který se lopotil s věcmi, které nemohou dát základ pro jeho nutný vzestup, ten promrhal svůj čas a svou sílu. Ten je vychýlen ze záchvěvů stvoření a nemůže již více s nimi držet krok, nemůže se v nutné harmonii uzdravit, protože ji sám

ruší.

Učte se proto v pozorování cenit si jednoduchosti Božích zákonů v celé jejich velikosti a využívat je pro sebe, jinak museli byste být nyní roztříštěni jako rušivě stojící v cestě jejich působení. Budete odplaveni jako škodlivá překážka!

Pohyb je hlavním přikázáním pro všechno, co spočívá v tomto stvoření; neboť povstalo z pohybu, je v něm udržováno a neustále obnovováno!

Jako je tomu na onom světě, zejména na světlejších pláních, tak musí tomu být také zde na zemi, přivozeno mocí Světla! Člověk, který se zachvívá s prazákony stvoření, zůstane zachován, avšak ten, který svůj čas promarnil ve falešném rozumovém hloubání, bude nyní zničen skrze Světlem zesílenou odstředivou sílu pohybu!

Proto se musíte konečně naučit znát všechny zákony a podle nich se řídit, pokud vás nemá brzy dostihnout nemoc nebo smrt.

Kdo své pozemské činnosti nedá vysoký, světlý cíl, ten nemůže v budoucnu obstát, také ani pozemsky. Musí se rozpadnout podle Světlem zesílených Božích zákonů, které spočívají ve stvoření, bude také rozprášen jako nepotřebné ovoce, které neplní svůj účel v tomto stvoření.

Zcela věcné a jednoduché je toto dění, avšak v účinku pro lidstvo, jakým se jeví dnes, nevýslovně strašlivé! Nebude vám prominuto nic. Má vám zůstat ještě chtění nebo nechtění v rozhodnutí, poněvadž to spočívá v druhu všech duchů, avšak

rychlé následky až ke konečnému rozuzlení budou pro vás nyní bezprostřední a **tak** rychlé, že neuvěříte, že se to na zemi v lenosti této hmotnosti může díť!

Jestliže nechcete jinak, tak jen slepě spěchejte po dosavadní dráze! Brzy poznáte, že Boží moc je mnohem silnější než celé lidstvo ve stvoření; neboť se před vámi náhle a neočekávaně otevře propast a vy se do ní musíte zřítit, avšak před tím ještě poznáte, že jste jednali falešně a že jste mohli ještě být zachráněni, pokud byste dbali mého Slova. Dbali a následovali je v bezpodmínečné poslušnosti! Bezpodmínečně, to znamená od této hodiny, protože jinak již více nemůže dojít k vašemu uzdravení!

Také pozemsky bude lidstvo nyní přinuceno řídit se bezpodmínečně podle všech prazákonů stvoření!

Pokud zde člověk dovedl dosáhnout určité výše, nebude tím pro budoucnost nic vykonáno. Nýbrž bude povinen udržet se na ní nepřetržitou snahou, protože jinak by to s ním šlo opět rychle dolů. Každý musí opět opustit místo, na kterém se nemůže udržet, protože smí platit jen za **toho**, jakým také skutečně **je**, a ne jakým **byl**! Toto „byl“ zmizí s každou změnou a již více **není**. Jedině toto „**je**“ má hodnotu a platnost v říši tisíce let.

Proto zůstaň, člověče, v budoucnosti neustále skrze své skutečné bytí takovým, za kterého chceš platit. Klesáš nebo stoupáš s každou přicházející změnou, také zevně a hrubohmotně ihned. Nikdy nesmíš počítat s tím, že si udržíš místo, které již více neplníš, na které již nepatříš! Musíš trvale kupředu a vzhůru! Bez neustálého pohybu není pro tebe více opory v tomto stvoření. Nemůžeš se slunit v lesku tvých předků.

Ani syn ve slávě svého otce. Žena nemá podíl na činech svého muže. Každý v tom stojí jen zcela sám za sebe. Platí pro tebe jediné přítomnost; neboť jediné ta je také pro lidského ducha tím, čím skutečně „**je**“! Tak je tomu v celém stvoření a tak tomu má být také v budoucnosti mezi těmito doposud v tom tak těžkopádnými pozemskými lidmi! Tak to chce Bůh a tak se také stane!